

במדינה

יודעת לייצר — תלמידים ותלמידות, טעוני טיפוח.

חינוך

תעשיית טעוני הטיפוח

רבבות מתפרנסים מזה. האם יביאו אישעם לכך שישארו ללא עבודה?

העוני, קבע הסוציולוג האמריקאי הרברט גאנץ, אינו בכחית רע חברתי מוחלט. יש לו גם תפקידים חברתיים חיוביים. אחד מהם: יצירת מקומות עבודה לבלתי-רעניים רבים, המתפרנסים מתוכנית הסיוע, הטיפוח וההדרכה לעניים.

קביעה חריפה זו שימשה את הסוציולוג החיפאי שלמה סבירסקי, כבואו לנתח את מערכת החינוך בשכר נות ובעירויות-הפיתוח, במאמר המתפרסם בגליון האחרון של הירחון יתד.

לספק מקור-פרנסה. העניים של מערכת החינוך בישראל מכונים בלשון מתייפית "טעוני טיפוח". הם מהווים שליש מן התלמידים בארץ. רובם ככולם תושבי עיירות-פיתוח ושכונות. רובם ככולם מיוזרניים. על גבם של תלמידים אלה צמח תפוח מנגנון עצום, המקיף עשרות אלפי פקידים, מנהלים, מפקחים, מורים ומורים, עובדים סוציאליים, חוקרים ויועצים.

להערכתו של סבירסקי, מהווה מנגנון זה תעשייה של ממש, ענף כלכלי המשתווה במידתו למקומות עבודה כמו התעשייה האווירית, או מערכת הבנקאות. כדי להצטרף לתעשייה זו יש לעבור מסלולי-הכשרה המיוחדים לה, ויש לה אפילו מחלקת מו"פ (מחקר ופיתוח) משל עצמה — המכונים האוניברסיטאיים לקידום הטיפוח בחינוך.

דרכי-חיים

קופה בלי כרטיסים

הנחות מקילות

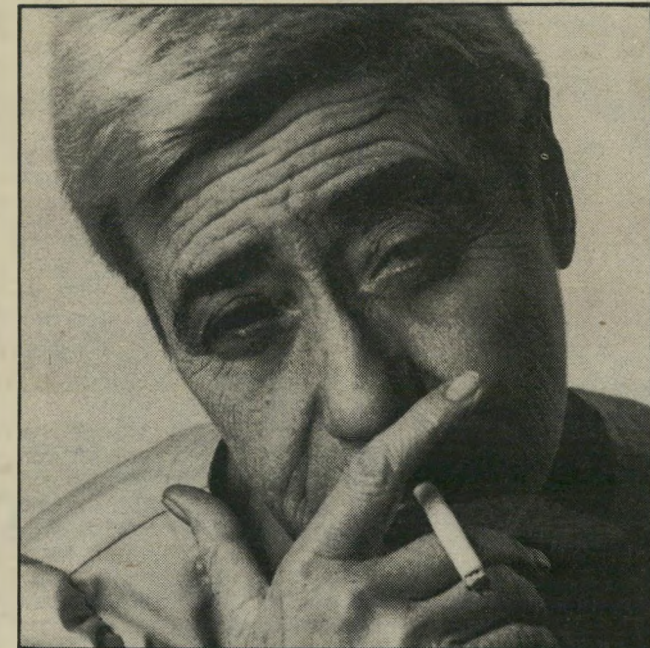
ברגע-משבר

רק בעוד שנתיים יהיה שלום, שימעות פרס יישאר ראש-משלה לפחות עוד שנתיים. חוסני מובארכ הוא אדם מסוכן, המצב הכלכלי לא ישתפר השנה, אומרת מרגי הרש קוביץ, פארה-פסיכולוגית הקוראת בקפה והמנחשת עתירות כאמצעות מגע עם כף-היד.

הרשקוביץ היא אשה ארוכה ורקה, בעלת שיער בלונדי קצר, חובשת מישקפיים שחורים מרובעים. יריה מאוד ארוכות, פניה חרושירקמטים ובעלי הבעה מוזרה, והיא מצטיינת בקול עמוק וגברי.

היא נולדה ברומניה לפני 52 שנה, ובתקופת השואה, כשעברה טלאי צהוב, ועסקה כילדה בתיקון גרבי נשים לפרנסת המישיפחה, גילתה כי היא מרגישה כל בוקר מה עומד לקרות במשך היום. היא נזכרת: פעם נכנסתי לכיתה שלי וידעתי שהמורה יילך.

כעבור יומיים קרתה לו תאונה! **הבחור הראשון.** בגיל 17 הגיעה הרצה עם מישיפחה היישר לאוהל כבית-ליד. אחרי כמה שנים בבית-חרושת לתרופות ושרות צבאי גילתה את הפארה-פסיכולוגיה: אני עוזרת לאנשים להגיע אל עצמם. מגיעות אליי בחורות צעירות, מק סימות ומלומדות, הרצות להקים מישיפחה. יום בהיר אחד הן מחליטות

פארה-פסיכולוגית הרשקוביץ לכל אדם יש מנט

שהן זקנות, נכנסות לטראומה, קופצות על הכור הראשון המזדמן בדרך ומסכנות את עתידן. כולן רצות על קופה אחת ואין כרטיסים.

אם הן מגיעות בזמן להרשקוביץ, היא מבטיחה לכוון אותן לבחירה הנכונה. דרך מגע עם כף-היד, קריאה בקפה ועל-סמך תאריך-הלידה, היא יודעת לנבא עתידות: לפני זמן קצר באה אליי אשה מבוגרת. היא חשבה שהיא חולה מאוד. הרופאים הקציבו לה משך חיים קצר. ראיתי שהיא יוצאת מזה. ובאמת, אחרי הרבה אישפוזים בבית חולים. היא קמה ומתפקדת נורמלי. מיקרה אחר הוא בחור שהיה אילם, הגיע אליי במצב איום. ראיתי שהוא יהיה מרצה ויבנה מישיפחה. שנה אחרי הפגישה היתה לו תאונת-דרכים.

(המשך בעמוד 28)

בעיקבות

הקריאה בו הפך

קט למוסלמי

אדוק (משאל)

ושינה את שמו

כששאלתי אותו מה עלה בגורלה של הלידה הזאת, סיפר לי דייוויד שהיא כשווייץ.

לבסוף נבחרו לתקליט רק השירים שיש בהם מסר של אהבת-הארץ. לדייוויד עצמו יש הצגה בשם ילד שלום. הוא מעלה את ההצגה שלו בכל העולם. לאחרונה הועלתה בארצות-הברית. הוא כתב, הלחין וגם מפיך את המופע, העוסק בילדים ובשלום. ההפקה המעינינת הו עתירה לעלות בחודשים הקרובים באלברט הול. הוא חולם להעלות את המופע גם בישראל, דייוויד, שהוא כותב שירים פופולארי,

דבר הכרימרגיו שאפשר להגיד לדייוויד גורדון מנהל עסקיו המרסיקליים של קט סטיבנס. הוא שאחיו שהה באיראן ומזדהה עם האיית-אללה, שסטיבנס הגיש תביעת-דיבה, נגד העיתון שפירסם את הידיעה. "יוסף", נשבע לי דייוויד, הוא מוסלמי סוני, לא מוסלמי שיעי, והוא אומר כריש-גלי, שהוא מעריץ רק את אללה ואת הנביא מוחמד, ולא כל בן-תמותה. הישיבה בגו אלן התמשכה. דייוויד, שהוא כותב שירים פופולארי,

השניה. פאיה נמצאת בהריון ומצפה לילדם הרביעי. את הבית, ליד ה מוסיאון הבריטי, מכרו אחרי מות האב, אם כי המיסעדה עוד ניצבת במקומה. גם את הדירה בפולהאמרו, שהיה בה אולפן-הקלטות, הוא מכר, ורכש בית בשכונה יהודית רווקא, בהאמפי-סטר-גארדן-סאברב, שם מתגוררת אמו. הבית הוא בית ערבי לכל דבר. אין בו כמעט רהיטים, תחתם יש שטיחים מקיר אל קיר, מעט כיסאות ושולחנות לקפה. יוסף איסלאם לבוש בלבוש

יוסף ופאיה איסלאם בטקס נשואיהם במיסגד בלונדון המישיפחה הגיעה לחופה מישראל

בהשתתפות ילדים ערביים ויהודיים. הוא נאבי, דייוויד, מאמין שבעזרת ההצגה אפשר יהיה להשכין שלום

וששיריו בוצעו על-ידי אחיו ועל-ידי דייוויד אסקס ואחרים. סיפר לי על התקליט האחרון של יוסף, צעדים

מסורתי, כך גם אשתו, הנהגת כאשה מוסלמית לכל דבר. היא משרתת את האורחים אך לעולם אינה נוסלת חלק

הפכו כמעט להימנונים ולשיריים, נטש

איסלאם, נשא לאשה צעירה תורכית

במיסגד שבריג'נט-פארק, במרכז לונדון

בארץ. לבסוף, ביקשתי מדייוויד להפגיש אותי עם אחיו. בתמימתו סברתי, כי מכיוון שהוא מכיר אותי, לא תהיה בעיה. טעיתי. דייוויד הסביר לי שיוסף לא יסכים להיפגש איתי, בגלל העובדה שאני אשה. אולי אם לא תהיי איתו לבר, אמר, אולי-אולי הוא ידבר איתך בדרך נדווגן. ככל מיקרה, הוא לא ידבר איתי באופן ישיר. כמו אורי זוהר, הסבירה יעל, גם הוא לא מדבר עכשיו עם נשים.

בחשיכה. היה קשה לשכנע אותו לעשות את התקליט. אמרתי לו, שאם הוא מוכר מאה אלף תקליטים בשנה — סימן שיש מי שרוצה לשמוע אותו. לבסוף התרצה, אך הסלקציה שעשה בבחירת-השירים היתה חמורה. הוא הוציא מהרשימה להיטים שיש בהם רמז, ולוא הרק ביותר, ליחסים של בינו לבנינה. אין בשירים של התקליט אירוטיקה, אהבה או סקס. להיטים כמו לידו דאבאנוויל, לכבוד אהובתו לשעבר, הנמצאת כיום בארצות-הברית, עפו החוצה. שיר כמו ליהו העצובה, לא בא בחשבון. היא היתה, אגב, מטורפת הלידה הזו.

בשיחה. עם גיטתה הישראלית יש לה יחסים קורקטיים. הן נפגשות כאירור עם מישיפחתיים, אך לא מטלפנות אותן אל השניה כדי לרכול או לדבר על הילדים. יוסף איסלאם הקים את המרכז האיסלאמי בלונדון, וזה עיקר עיסוקו. הוא מפיץ את תורת האיסלאם בעזרת הרצאות וקלטות, ממש כמו אנשי ישיבת אור-שמח בירושלים. צחוק הגורל הוא, שגם כאן נכנס המימד הישראלי: אחד העובדים במוסד הוא דניאל, בנו של דייוויד מנישואין קודמים. דניאל, שהתאהב בצעירה חיפאית, שהה עד לפי שנה בישראל,

שרית ישראלי